

Dues dones atlàntiques

Molt poc cinema americà al Festival de Cannes 2017, i la principal aposta a competició és el *Wonderstruck* de Todd Haynes, actualització d'alguns dels temes d'aquell espiritual *Sueño de amor eterno* (*Peter Ibbetson*), una de les pel·lícules que havíem comentat amb el director voltant per Lanzarote al novembre del 1995.

Després de la seva visita al Festival de Sitges per presentar *Poison* el 1991 acompanyat de James Lyons, el seu muntador i parella, vam mantenir una relació molt potent encara que episòdica, i de seguida ens vam compenetrar en tot. Quan va tornar a Sitges amb la pel·lícula *Safe* quatre anys més tard, Todd patia moltíssim: James estava molt malalt, irreversible, i s'havien allunyat. Tornar als Estats Units li era un esforç terrible, no l'urgia: faltava molt encara per començar a rodar *Velvet Goldmine* i va decidir fer una volta per Europa amb una parada a les Canàries. Em va telefonar des del sud d'Espanya i vaig marxar uns dies amb ell, a sentir els volcans i la tranquil·litat del novembre. Li agrada conduir, però és molt temerari: descapotat i amb música a totes hores. Especialment, escoltàvem els Placebo, a la recerca de motius que definissin el seu concepte del *glam*, un cop confirmat que David Bowie no autoritzava l'ús de la seva música. En Todd, però, sabia que Ewan McGregor i Jonathan Rhys-Meyers farien el salt i adoptarien totes les personalitats d'aquell ciutadà Kane on també Brian Eno i Ian Dury jugarien un paper essencial.

Recordo el moment que *20Th. Century Boy* es va instal·lar definitivament en el projecte de *Velvet Goldmine*, amb visites sobre La Graciosa i un cel molt fosc. Va ser quan va mencionar Stanley Cortez com el millor il·luminador de la història. He de dir que en Todd és un coneixedor enorme, insaciable, del cinema, però amb criteris tan lliures com els que el van dur a fer un Genet no gens textual, un Bowie

Thelma Ritter

Ann Savage

pensat en clau de Rosebud, reproduir Douglas Sirk i *Mildred Pierce* rescatant tot allò que la censura americana no admestia als anys 40 i 50 i relançar-ho al terreny de Patricia Highsmith en una *Carol* potser excessivament perfecta, i multiplicar Bob Dylan en mitja dotzena de simulacres satèl·lits del Rei Fosc. Formalment impe-

cable, Haynes és indòcil, original, un brollador de reflexos inesperats en el prisma cinematogràfic que imagina.

Wonderstruck serà, de segur, tot excepte un *remake* inconfés, i ja espero que farà amb el personatge de Peggy Lee.

Un dels jocs d'aquell viatge a Lanzarote va ser desenterrar les nostres debilitats, la gent a qui faríem presidir un panteó del cinema. Quant a les dones, vam arribar a la conclusió que les dues actrius més categòriques, els dos talents més grans del cinema americà, les millors, les més maltractades, les que voldríem veure juntes en una pel·lícula eren Thelma Ritter i Ann Savage. Thelma era la meua aposta, sempre ho és, i en Todd parlava d'Ann Savage com la personalitat que hauria superat Crawford, Bette Davis, Patricia Neal i Gloria Grahame, totes les dones fortes i altives que hem conegut. La recordareu si heu vist una obra mestra de 65 minuts que es diu *Detour*: intensitat i aquella manera de fumar, perduda per sempre! Superioritat, estatura... I això és tan cert que ell la volia en alguna pel·lícula però no va arribar a temps: l'Ann Savage, que pilotava avions i cotxes de curses després de deixar el cinema, va morir el 2008. Abans, però, Guy Maddin la va rescatar en *My Winnipeg* per recomanació d'en Haynes, que també adorava la meua Thelma. Coincidíem en l'escena: en *Manos peligrosas*, Moe Williams és la confident de la policia i espera els homes que la mataran al llit. La velleta escolta una cançó en un microsollc que gira al seu costat: sentim *Mam'zelle*, una de les cançons composta per un dels millors directors de Bette, Edmund Goulding. Thelma i Bette havien coincidit en *Eva al desnudo*, on Ann Savage hauria estat també una grandiosa Margo Channing. Però no, diu en Todd, Bette no es toca. I ens fa abraçar l'emoció del moment, mirant el sostre de les estrelles a la nit atlàntica.

‘The Get Down’

Les escenes musicals són increïbles. El problema de *The Get Down* és tota la resta. L'ambició del projecte, que Baz Luhrmann ha anat gestant durant gairebé una dècada, ha estat probablement el seu pitjor enemic. Perquè la sèrie vol ser-ho tot: un retrat realista, amb denúncia social inclosa, de la vida al Bronx als anys 70, la construcció d'una mitologia d'estil fantàstic al voltant de les estrelles de *hip-hop* de l'època, una història d'amor ensucrada que no desentonaria en *High School Musical*, i temes propis de les sèries adultes, com el tràfic de drogues i la delinqüència. Tot ben barrejat porta a un còctel on els ingredients no s'acaben de mesclar com cal i on totes les parts es veuen perjudicades pel conjunt. El resultat és un guió artificial embolcallat per un plantejament visualment igual de barroc i estilísticament heterogeni. A les sèries de televisió la combinació de dos elements sovint ha estat el mètode per innovar, però aquí són massa els elements que pretenen unir-se (fins i tot s'hi barregen escenes d'animació) perquè el resultat sigui consistent.

També són massa elements i l'audiència acaba confosa. La combinació de pols oposats pot crear fàcilment un desconcert que probablement explica perquè *The Get Down* només ha trobat un públic minoritari. Els esforços que s'han fet, a l'estrena de la segona part de la primera temporada, per posar al dia

a possibles nous espectadors (abans de començar l'episodi, Netflix et proposa veure un resum de tot el que ha passat, cosa que no ha fet en cap de les seves sèries, i un cop començat es dediquen cinc minuts a recordar qui és qui) diu molt de la necessitat que la sèrie té de captar-los. Encara que Netflix no dona xifres, és evident que *The Get Down* ha estat un fracàs, especialment si es té en compte que les expectatives que hi havia en la sèrie i la inversió realitzada (és una de les més cares de la història, amb 10 milions de dòlars per episodi). Que Netflix hagi retallat el nombre final d'episodis (11 en comptes de 12) és una prova més de la derrota.

Part de l'èxit de Netflix es basa (a banda de la indiscutible qualitat tècnica del servei que ofereix i d'un catàleg de sèries i pel·lícules molt ben fornit)

en una estratègia de *marketing* que fa veure que no existeixen els fracassos (i d'aquí l'opacitat a l'hora de desvelar les seves xifres d'audiència). Però *The Get Down* ha estat una patacada forta que demostra que també a Netflix depenen dels resultats, per molt que treballin amb nínxols d'audiència molt concrets. Donant per fet que *The Get Down* no renovarà per una segona temporada, això vol dir que es convertirà en la quarta sèrie original del servei que es queda a mitges. En aquesta llista, que no es menciona mai, també hi ha *Marco Polo*, *Bloodline* i *Hemlock Grove*. El cost econòmic de *The Get Down* fa que el seu fracàs sigui més sonor que el d'altres i ens recorda que també en el món de l'*streaming*, caracteritzat per una sèrie de llibertats que no té la televisió tradicional, el públic és el que mana al final.

BREUS

■ RAC1 marca nou rècord a Catalunya

RAC1 i el seu magazín matinal, *El món a RAC1*, marquen un nou rècord en la ràdio de Catalunya. L'emissora del **Grup Godó** ha aconseguit els millors resultats de la història, segons acreditada la primera onada de l'**EGM** d'aquest any, amb una mitjana de **858.000**

oients diaris. Aquesta xifra supera en 6.000 persones l'anterior màxim històric, assolit el desembre del 2015, i millora en 35.000 seguidors els 823.000 que tenia fa un any. El programa de **Jordi Basté** és el més escoltat de la història de la ràdio catalana, amb 660.000 oients fidels. A més, RAC1 lidera 23 de las 24 hores del dia.

■ Friends', el musical

Els fans de la cèlebre sèrie dels anys 90, *Friends*, poden cantar victòria. Potser mai veuran el retorn tan esperat d'aquesta ficció a la petita pantalla, però prompte arribarà als escenaris de **Broadway** la seva versió en **paròdia**

musical amb el títol *Friends! The Musical*. L'obra, que s'estrenarà a **Nova York** la propera tardor, és una producció de **Bob i Tobly McSmith**, també responsables

dels musicals paròdia basats en *Full House*, *Salvats per la campanya* o *Beverly Hills 90210*.